

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/25/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7122209939
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7122209939.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, D., zast. Advokátska kancelária ECKER – KÁN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Námestie Martina Benku 9, Bratislava, IČO: 35 886 625, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Matej Kán, proti žalovanému: Fusion Group s.r.o., so sídlom Kováčska 9, Košice, IČO: 47 154 276, zast. Advokátska kancelária JUDr. Zoltán Sťahula, s.r.o., so sídlom Dunajská 6, Bratislava, IČO: 50 686 861, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Simona Matúšková, PhD., o nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu 15C/40/2022-86 zo dňa 3.10.2022 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

M e n í uznesenie tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamieta.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému 100 % trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým uznesením nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa zásahov do výkonu vlastníckeho práva žalobcu k bytu č. 14, nachádzajúcemu sa na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXX, vchod: C. XX, postavenom na pozemku parcela č. XX, zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálnym odborom, pre okres D. E., F. D. - G. A., katastrálne územie G. A. tým, že nebude prevádzkovať prevádzku nachádzajúcu sa v nebytových priestoroch č. N904, N908 a 903 na prízemí bytového domu súp. č. 138 vo vchode Laurinská 11 v Bratislave nad rámec prevádzkovej doby 22:00 hod. (I.) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.).

Rozhodol tak o návrhu, ktorým sa žalobca pred začatím konania vo veci samej domáhal nariadenia neodkladného opatrenia v znení uvedenom vo výrokovej časti uznesenia (ďalej tiež len „NO“) na tom skutkovom základe, že je vlastníkom bytu č. 14 na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXX, postavenom na pozemku parc. č. XX na C. XX H. D., ktorý je zapísaný na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, pre okres D. E., F. D. - G. A., kat. územie G. A., v bytovom dome priamo pod bytom žalobcu sa nachádzajú nebytové priestory č. N904, 903 a č. N908, ktoré vlastník prenechal do užívania žalovanému na účel prevádzkovania baru „I. J. C. K. & Cigar House“. Žalovaný tento bar prevádzkuje na základe rozhodnutia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Bratislava, hlavné mesto so sídlom v Bratislave (ďalej len „RÚVZBA“) č. HV/10147/2016 z 20.10.2016, ktorým vyslovil súhlas s uvedením priestorov baru do prevádzky, pričom toto rozhodnutie bolo vydané na základe sfaľšovaného dokumentu a samotné správne konanie bolo vedené v rozpore so Správnym poriadkom. Žalobca uviedol, že neodkladným opatrením sa domáha ochrany z dôvodu dennodenných systematicky sa opakujúcich zásahov do svojich práv a práv členov jeho rodiny vo forme obťažovania hlukom pochádzajúcim z prevádzky žalovaného, ktorý (hluk) preukázateľne podstatným spôsobom

prevyšuje najvyššiu prípustnú hladinu hluku pre vnútorné prostredie pre referenčný interval noc, t.j. od 22:00 h do 06:00 h, ktorý je - 30 dB podľa tabuľky č. 3 vykonávacej vyhlášky č. 549/2007 Z.z. k zákonu č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa tvrdení žalobcu žalovaný vyhotovil falošný dokument - protokol s označením 151062-LAUR z objektívizácie hluku zo dňa 16.5.2016, ktorý predložil RÚVZBA ako podklad pre rozhodnutie o udelení súhlasu s uvedením priestorov do prevádzky, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava III v trestnom konaní sp. zn. 4T/17/2021, ktoré bolo vedené proti štatutárnemu zást. žalovaného K. D. pre trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky podľa § 352 ods. 2 Trestného zákona, kde súd dospel k jednoznačnému a nespornému záveru, že Protokol č. 151062-LAUR zo 16.5.2016 bol sfalšovaný. Z uvedeného žalobcovi vyplynulo, že neboli splnené podmienky pre uvedenie priestorov do prevádzky a že prevádzka je zo strany žalovaného prevádzkovaná v rozpore so zákonom. Žalobca ďalej dôvodil tým, že na prevádzku žalovaného sa vzťahuje prevádzková doba v dňoch pondelok - nedeľa od 08:00 h. do 22:00 h. podľa ust. § 4 ods. 9 Všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava – Staré mesto č. 7/2021 o pravidlách času predaja v obchode a času prevádzky služieb na území mestskej časti Bratislava – Staré Mesto (ďalej len „VZN č. 7/2021“), pričom prevádzka žalovaného je otvorená v dňoch pondelok - štvrtok a nedeľa od 16:00 h. do 00:00 h. a v piatok a sobota od 16:00 h. do 02:00 h., žalovaný teda prevádzkuje prevádzku nad rámec 22:00 h. a odmieta úpravu prevádzkovej doby v súlade s VZN č. 7/2021. Žalovaný sústavne porušuje práva žalobcu, zákon o ochrane verejného zdravia, vyhlášku a VZN č. 7/2021. Žalobca uviedol, že ochrany svojich práv sa domáha od roku 2019 a k dnešnému dňu bezvýsledne. RÚVZBA a tiež Obec sú voči vzniknutej situácii fakticky nečinné, resp. vykonávajú kroky, ktoré sa môžu iba „naoko“ javiť ako „efektívny“ postup orgánov ochrany verejného zdravia a dodržiavania verejného poriadku v mestskej časti. Vzhľadom na uvedené mal za to, že jednoznačne je daná potreba bezodkladnej úpravy pomerov vo vzťahu k žalovanému dôvodiť tiež tým, že hluk patrí medzi najvýznamnejšie bio-negatívne faktory v životnom prostredí, je rušivým faktorom pri práci, odpočinku, spánku i pri komunikácii medzi ľuďmi, z pohľadu hodnotenia dopadov na zdravie človeka je v životnom prostredí škodlivinou, často hlboko podceňovanou, pretože jeho účinky na organizmus sa neprejavujú viditeľne a bezprostredne po expozícii. Hluk pôsobí na ľudí aj keď si to neuvedomujú, môže poškodiť nielen sluch, ale aj psychologické a fyziologické reakcie, toto narušenie sa potom prejaví poruchou činnosti niektorých vnútorných orgánov, napr. žalúdka alebo dvanástnika, so vznikom vredovej choroby. Hluk pôsobí ako stres aktivujúci všetky mechanizmy stresovej reakcie organizmu, pričom najvýraznejšie sú reakcie kardiovaskulárneho systému prejavujúce sa zvýšením krvného tlaku a pulzovej frekvencie. Rušenie spánku a odpočinku vedie k únavnosti, citovej labilitě, môže vyústiť do poruchy psychických funkcií (pozri odborný článok doc. MUDr. Kvetoslava Koppová, PhD. a odborný článok C. B. a kol. uverejnený v časopise Psychiatria – psychoterapia - psychosomatika). Na osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, žalobca poukázal na ust. § 127 Občianskeho zákonníka (jeho znenie citoval) a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 126/2007 a predložil opakovane vykonané meracie protokoly, z ktorých vyplýva, že hluk v rámci prevádzky preniká do jeho bytu, presahuje prípustnú hladinu hluku ustanovenú v zmysle vyhlášky a nad mieru primeranú pomerom ho obťažuje ako aj spolubývajúce osoby, ohrozuje ich zdravie a je dané nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Zároveň žalobca mal za to, že vydaním neodkladného opatrenia nedôjde k žiadnemu neprimeranému obmedzeniu práv žalovaného, nakoľko žiada len o uloženie povinnosti žalovanému dodržiavať konkrétne ustanovenia právnych predpisov a VZN a zdržať sa konania zakázaného zákonom a VZN. Z uvedených dôvodov navrhoval, aby súd nariadil neodkladné opatrenie podľa ust. § 336 ods. 1 druhá veta CSP, ktoré konzumuje vec samu, nakoľko podľa žalobcu navrhovaným neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami.

Súd prvej inštancie skutkovo vyšiel z tvrdení žalobcu, ktoré predloženými listinnými dôkazmi považoval za osvedčené a vec právne posudzoval podľa ustanovení § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 329 ods. 1 a 2 a § 336 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Citoval zákonom ustanovené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia a konštatoval, že pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení súd nevykonáva plnohodnotné dokazovanie, ale dokazovanie má povahu osvedčenia, keď z dostupných dôkazných prostriedkov (predovšetkým z listinných dôkazov), ktoré navrhovateľ v návrhu predloží, zisťuje najvýznamnejšie relevantné skutočnosti a rozhoduje, či sú tvrdené skutočnosti osvedčené a spĺňajú atribút vysokej pravdepodobnosti a súd z nich pri rozhodovaní vychádza. Miera osvedčenia sa riadi vždy konkrétnou situáciou. Súd sa obmedzí len na osvedčenie najzákladnejších skutočností preukazujúcich nutnosť (naliehavosť) úpravy pomerov, pričom tieto musia byť takého charakteru, že ak

by k úprave pomerov nedošlo, mohlo by dôjsť k nezvratiteľnému následku, alebo k stavu, ktorý by bol zvrátiteľný len s neprimeraným úsilím a nákladmi, resp. s veľkými obtiažami. Hodnoverné osvedčovanie dôvodnosti a trvania meritórneho nároku môže navrhovateľ dosiahnuť najmä relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkaznými prostriedkami a kvalifikovanou právnou argumentáciou. Zároveň súd musí uvážiť, aby v dôsledku nariadeného NO nevznikla niekomu neprimeraná ujma, s prihliadnutím na to, že nariadením NO možno iného obmedziť vo výkone jeho práv len v nevyhnutnom rozsahu a len v záujme sledovaného legitímneho cieľa a účelu opatrenia tak, aby nový stav (novoupravené pomery), nezakladali ďalšie právne spory, rešpektujúc vymedzené zákonné a ústavné limity. Pred nariadením NO posudzuje súd, či je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, či žalobcom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie, či uložením navrhovanej povinnosti alebo obmedzenia možno objektívne dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalobca domáha, či navrhovaným NO, pokiaľ má mať podľa okolností prípadu dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, či právne účinky NO neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah a či sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Osobitnej povahy inštitútu neodkladného opatrenia zodpovedá zjednodušený a zrýchlený procesný postup súdu, kedy súd rozhodne o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia spravidla bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania, okrem výnimočných a odôvodnených prípadov. Po posúdení návrhu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca osvedčil dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, predložením protokolu o meraní hluku, z ktorého vyplýva, že hluk v rámci prevádzky preniká do bytu žalobcu a nad mieru primeranú pomerom obťažuje žalobcu a osoby, ktoré s ním byt užívajú. Dôvodil tým, že „z porovnania posudzovaných hodnôt s prípustnou hodnotou vyplýva, že prípustná hodnota hluku pre noc bola v čase merania bytu 27.5.2022 v byte žalobcu prekročená hudobnou produkciou prevádzky na Laurinskej 11. Miera prekročenia v pracovni bytu bola 15,3 dB, miera prekročenia v obývačke bola 13,7 dB, čo je v rozpore s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie, ako aj v rozpore s ust. § 3 ods. 1 a § 2 písm. c) vyhlášky č. 355/2007 Z.z.“. Podľa právneho záveru súdu prvej inštancie „žalobca osvedčil v rozsahu, ktorý je nutný na nariadenie neodkladného opatrenia, že zdrojom hluku, ktorý obťažuje jeho a jeho rodinu, je prevádzka žalovaného, pretože v okolí sa nenachádzajú ďalšie prevádzky“. Z týchto dôvodov návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP tak, že priznal nárok na náhradu trov konania úspešnému žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Uznesenie napadol včas podaným odvolaním žalovaný z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a navrhol, aby ho odvolací súd zmenil tak, že návrh žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Závery súdu prvej inštancie považoval za nesprávne, nepreskúmateľné, založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave a nesprávnom vyhodnotení bezodkladnosti úpravy pomerov medzi stranami, ktorej existenciu súd ani neodôvodňuje. Namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ako celku, keď jeho odôvodnenie spočíva doslova v polovici jedného odseku (bod. 18), v rámci ktorého sa súd zaoberá iba existenciou nároku žalobcu a vôbec sa nezaobera splnením základného predpokladu pre nariadenie NO, t.j. potrebou bezodkladne upraviť pomery ako ani proporcionalitou neodkladného opatrenia. K osvedčeniu pôvodcu hluku poukázal na to, že jeho prevádzka nie je jedinou prevádzkou v okolí, ktorá by mohla mať potenciálne dopad na prekročenie prípustnej hladiny hluku pre interval noc v dotknutom byte, nakoľko byt žalobcu je obklopený viacerými prevádzkami produkujúcimi hlučnejšie prostredie. Na adrese Nedbalova 14, Bratislava (bezprostredne susediaci bytový dom z pravej strany prevádzky) sa nachádza prevádzka hudobno - tanečného klubu Café Studio Club, v ktorom sa pravidelne konajú rôzne koncerty a iné hudobné produkcie s otváracími hodinami Piatok - Sobota: 22:00 h. - 4:00 h., s ktorou prevádzkou má žalobca taktiež dlhodobu spory v súvislosti s údajnou nadmernou hlučnosťou prenikajúcou do jeho bytu. Na adrese L. XX, D. je na dvoch podlažiach umiestnená prevádzka Mecheche, ktorá v sebe integruje reštauráciu a bar s otváracími hodinami Pondelok – Sobota: 11:00 - 24:00 h. a Nedeľa 9:00 - 23:00 h. Obe prevádzky majú s bytovým domom, v ktorom sa nachádza byt žalobcu spoločnú bočnú stenu. Oproti bytovému domu s bytom žalobcu na ul. Laurinská 14, Bratislava je ďalšia prevádzka M. N., ktorá má od jari do jesene otvorenú veľkú vonkajšiu terasu a po 22:00 hod. bývajú otvorené francúzske okná smerujúce do ulice Laurinská (otváracie hodiny Pondelok - Štvrtok: 9:00-24:00, Piatok - Sobota: 9:00 -02:00, Nedeľa 9:00 - 23:00 h.). Podľa informácie žalovaného žalobca mal výhrady aj k hlučnosti

zariadenia RDS ART GROUP na ul. Laurinská 14, Bratislava (nad prevádzkou M. N.), v ktorom prebiehajú hodiny tanca, jógy, divadla a pod. Na dôkaz predložil fotografie s vyznačeným situovaním jednotlivých prevádzok a fotografiu ulice Laurinská. Pokiaľ žalobca na osvedčenie svojho tvrdenia o zdroji hluku predložil Protokol máj 2022, z ktorého má vyplývať, že pôvodcom hluku je práve prevádzka žalovaného, žalovaný poukazyval na to, že meranie hluku v máji 2022 prebehlo výlučne v byte žalobcu bez simultánneho merania v prevádzke, aby sa potvrdila príčinná súvislosť medzi hudobnou produkciou v prevádzke žalovaného a hlukom nad prípustnými hodnotami v byte žalobcu. Keďže byt žalobcu je obklopený viacerými prevádzkami v bezprostrednom okolí, je potrebné podľa žalovaného jednoznačne preukázať, že zdrojom údajného nadmerného hluku je práve jeho prevádzka. Zhotoviteľ meracieho protokolu sa nevysporiadal s tým, či v čase merania v prevádzke Cafe Studio Club alebo v prevádzke Mecheche, znela reprodukováaná hudba a z akého dôvodu vylúčil tieto prevádzky ako pôvodcov hluku, najmä ak sa v meracom protokole uvádza, že k prenosu hluku dochádza prostredníctvom konštrukčných prvkov. Podľa žalovaného z protokolu nie je ani zrejmé, ako zhotoviteľ merania dospel k záveru, že hluk sa šíri len konštrukčnými prvkami a nie vzduchom, najmä keď predošlé merania vykonané na podnet žalobcu Mestskou časťou Bratislava prostredníctvom spoločnosti VALERON Enviro Consulting, s.r.o. uvádzali, že do dotknutého priestoru preniká hluk vzduchom. Mal za to, že súd dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že v okolí bytu žalobcu sa nenachádza iná prevádzka, v danom prípade nebol súdom náležite zistený ani osvedčený skutkový stav v rozsahu, ktorý by bez dôvodných pochybností viedol k záveru, že práve žalovaný a jeho prevádzka svojou činnosťou spôsobuje hluk nad prípustné hodnoty. V ďalšej časti odvolania poukázal na zásadné nedostatky žalobcom predložených meracích protokolov č. 17oe00056 MP zo dňa 23.5.2017 a č. 19oe00155 MP zo dňa 31.10.2019 realizovaných spoločnosťou VALERON Enviro Consulting, s.r.o., v ktorých absentuje charakteristika nielen zvukových zariadení nachádzajúcich sa v danej prevádzke, ale aj iných zariadení schopných produkovať hluk, ako aj opomenutie opisu obsadenosti prevádzky podniku. Rovnako nie je uvedená bližšia špecifikácia hluku, a to spôsobom, či bola v popredí reprodukováaná hudba alebo hluk spôsobený hlasitou konverzáciou hostí. Nestotožnil sa ani s názorom žalobcu, že by sa naňho mala vzťahovať úprava VZN č. 7/2021, v zmysle ktorej by mala byť prevádzka otvorená len do 22:00 hod. S poukazom na § 4 ods. 9, § 2 písm. a), § 2 písm. g) vyhlášky, § 17 ods. 1 a § 17 ods. 3 písm. a) živnostenského zákona akcentoval, že obvodové steny jeho prevádzky priamo nesusedia s bytom žalobcu, nakoľko byt žalobcu sa nachádza priamo nad jeho prevádzkou, a preto obvodové steny prevádzky nemôžu susediť s bytom, pričom aj v ust. § 2 ods. 8 VZN je zadefinované, že obvodová stena prevádzkarne je zvislá stena ohraničujúca priestor prevádzkarne. Pre uplatňovanie VZN č. 7/2021 je potrebné, aby obvodové steny prevádzkarne susedili s bytom, čo v prejednávanej príhode nie je naplnené. Uviedol, že priestor určený na uskladnenie surovín a tovaru podnikateľa, teda sklad nie je prevádzkarňou a ide o odlišný priestor. Do dvora síce ústia dvere, okná a ventilácia, ako uvádza žalobca, ale tie vedú zo skladu, a nie priamo z prevádzkarne. S ohľadom na danú skutočnosť prevádzkarne nenapĺňa ust. § 4 ods. 9 VVZN č. 7/2021, keďže z nej neústi žiadne okno, dvere ani ventilácia do dvora. Na základe týchto skutočností ohlásená prevádzková doba je v plnej miere v súlade s VZN č. 7/2021 a preto žalovaný neporušuje VZN ani neodmieta jej úpravu. Za nepravdivé označil tiež tvrdenie žalobcu, že nevykonával účinné protihlukové opatrenia. Poukázal na protokoly spísané pri kontrole zo dňa 28.1.2020, z ktorých vyplýva, že v záujme zachovania dobrých susedských vzťahov iniciatívne pristúpil k realizácii opatrení na zníženie údajného prenikania hluku z prevádzky do bytu žalobcu. Vo februári 2019 v prednej časti prevádzky s celkovou rozlohou 30 m² bolo zrealizované odhlučnenie stropu spoločnosťou Potichu s.r.o. za použitia zvukovo izolačných dosiek Zino Acoustic 30 a v priestoroch skladu umiestnená vzduchotechnická jednotka bola v období jar – leto 2019 zrevidovaná a doplnená o tlmič hluku. Okrem toho pod každý reproduktor v prevádzke bola umiestnená protihluková podložka, vo večerných hodinách sú v prevádzke aj v sklade vypísané chladničky, výrobníky ľadu či iné gastronomické zariadenia. Naviac objednal na RÚVZBA dve nezávislé merania hluku, ktoré sa však neuskutočnili z dôvodu neposkytnutia súčinnosti zo strany žalobcu. Poprel tiež, že jeho prevádzka bola uvedená do prevádzky na základe jeho štatutárom vyhotoveného falošného dokumentu – protokolu s označením 151062 – LAUR z objektivizácie hluku zo dňa 16.5.2016, nakoľko táto skutočnosť nebola preukázaná ani v trestnom konaní. K samotnej (ne)existencii nároku žalobcu žalovaný poukázal na nesprávnosť petitu, ktorý žalobca opiera o ust. § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, požadovaný petit ani samotný výrok uznesenia však tento nárok nereflektuje, ale zjavne ho presahuje. Podľa žalovaného celkom logicky nemôže zasahovať do vlastníckeho práva žalobcu tým, že prevádzkuje podnik aj po 22:00 hod. V zmysle § 127 ods. 1 OZ môže žalovaný zasahovať do vlastníckeho práva napr. tak, že by žalobcu nad mieru primeranú pomerom obťažoval hlukom. Žalobca by sa mohol zdržovacou žalobou domáhať voči nemu, aby nešíril hluk nad určitú hranicu, nemôže sa však domáhať (ani súd nemôže rozhodnúť) obmedzenia prevádzkovej doby podniku, keďže samotné prevádzkovanie podniku

ani dĺžka prevádzkovej doby nijak nezasahuje do vlastníckeho práva žalobcu. Žalobcov súkromnoprávny nárok nemôže spočívať v údajnom porušovaní verejnoprávneho predpisu a súd ani nemá právomoc určovať prevádzkovú dobu jeho podniku, keďže táto je stanovená VZN mestskej časti Bratislava – Staré Mesto, ktorá zároveň má právomoc kontrolovať dodržiavanie nariadenia, ako aj ukladať pokuty v prípade jeho porušenia. Zastával názor, že tvrdený nárok podľa ust. § 127 ods. 1 OZ nie je daný, pričom v uznesení absentuje odôvodnenie vo vzťahu k aplikácii tohto ustanovenia. Akcentoval v tejto súvislosti, že podľa záverov súdnej praxe ochrana vlastníkovi podľa § 127 OZ nepatrí pri každom zásahu, ale sa poskytuje len proti zásahom, ktoré nad mieru primeranú pomerom obťažujú alebo vážne ohrozujú výkon vlastníckych práv. Ak ide o nepodstatné zásahy, t.j. bežné správanie, ktoré sú susedia povinní navzájom strpieť, lebo je spojené s obvyklým užívaním vecí, súdy žaloby zamietajú (R 50/1985). Zároveň to, či ide o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom, je potrebné posúdiť podľa okolností individuálneho prípadu a s prihliadnutím na všetky skutočnosti, ktoré v konaní vyjdú najavo. V prípade obťažovania nad mieru primeranú pomerom treba vychádzať z toho, že ide tak o pomery miestne, ako aj druhové. Aplikovaním na daný prípad žalovaný akcentoval skutočnosť, že byt žalobcu sa nachádza na jednej z najrušnejších ulíc v bratislavskom Starom meste, ktorá je jedným z centier nočného života v Bratislave, o čom svedčí aj frekvencia podnikov v tejto oblasti. Podľa žalovaného žalobca s týmto musel rátať už v čase, keď byt nadobudol zámennou zmluvou v r. 2013, keďže okná jeho bytu sú doslova priamo na tejto ulici, ktorou cez deň aj v noci prechádzajú stovky ľudí. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že miera prekročenia hluku v pracovni bytu 15,3 dB a v obývačke 13,7 dB, o ktoré sa opiera súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, pre ilustráciu sa rovná „hluku“ z cinknutia špendlíka. Podľa názoru žalovaného žalobca náležite nepreukázal, že by bolo nevyhnutné bezodkladne upraviť pomery, a preto neboli naplnené predpoklady pre nariadenie NO. Žalobca preukázal porušenie prípustných hodnôt hladiny hluku v svojom byte za obdobie 6 rokov len trikrát, a to prostredníctvom meraní, ktoré mali zásadné nedostatky a nepreukázali spojitosť medzi nameranými hodnotami a pôvodcom hluku. Ak by odvolací súd dospel k záveru, že zdrojom hluku je prevádzka žalovaného, išlo by len o ojedinelé excesy. Žalovaný nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že vydaným NO nedošlo k neprimeranému zásahu do jeho práv. Obmedzenie činnosti prevádzky po 22:00 hod. považoval za výrazný zásah nielen do konkurencieschopnosti prevádzky oproti iným okolitým prevádzkam, ale aj do samotného jeho práva na vykonávanie jeho podnikateľskej činnosti, ktorý (zásah) je pre prevádzku likvidačný. Vytkol súdu prvej inštancie, že v tomto smere absolútne nezohľadnil zásadu proporcionality ako jeden zo zásadných predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia, v zmysle ktorej bolo potrebné porovnať tvrdený nárok žalobcu, ktorému sa má poskytnúť ochrana a zásah do práv žalovaného spôsobený neodkladným opatrením. Mal za to, že neprimeraný zásah do jeho práv je spôsobený už samotnou nezákonnosťou výroku NO, ktorý mu zakazuje prevádzkovať podnik po 22:00 hod., a nie iba nerušiť žalobcu nadmerným hlukom. Záverom namietal absenciu uloženia povinnosti v zmysle ust. § 336 ods. 1 CSP a poučenia o právnych následkoch s tým spojených a nesúhlasil s posúdením súdu prvej inštancie, podľa ktorého nariadené NO konzumuje vec samú. Vydanie takého NO predstavuje výnimočný postup, ktorý je prípustný iba v prípadoch nesporného skutkového ako aj právneho stavu už na základe skutočností uvedených v návrhu na nariadenie NO. V danom prípade sa však podľa názoru žalovaného o takýto prípad nejedná, keďže existencia tvrdeného nároku žalobcu je viac ako sporná (žalovaný existenciu nároku popiera). Žalobca by mal v konaní vo veci samej preukázať, že sú splnené podmienky na poskytnutie právnej ochrany podľa § 127 ods. 1 OZ, a to najmä v tom smere, že dochádza zo strany žalovaného k jeho obťažovaniu nad mieru primeranú pomerom. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za zmätočné a namietal splnenie podmienok na vydanie NO bez uloženia povinnosti žalobcovi podať v určitej lehote žalobu vo veci samej.

V odvolaní žalovaným formálne označený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tak, podľa posúdenia odvolacieho súdu, nebol tento ďalší odvolací dôvod žalovaným materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený. Odvolací súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 90/2019 zo dňa 5.11.2019, v zmysle ktorého odvolací dôvod nemôže spočívať len na všeobecnom vyjadrení nespokojnosti s rozhodnutím bez bližšej špecifikácie vytykaných nesprávností v kontexte konkrétnych okolností prípadu. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v zmysle § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 CSP viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie,

ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (porov. Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1269s).

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca (podanie zo dňa 13.11.2022, v spise na č.l. 174 – 197), ktorý podané odvolanie považoval za nedôvodné a závery súd prvej inštancie za správne, založené na dostatočne zistenom skutkovom stave a správnom vyhodnotení bezodkladnosti úpravy pomerov medzi stranami sporu. Mal za to, že napadnuté uznesenie je vecne správne a riadne odôvodnené, hoci kvantitatívne stručnejšie, preto nemožno konštatovať jeho nepreskúmateľnosť a v tejto súvislosti citoval právny názor z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 866/2014-42 zo dňa 20.8.2015. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že súd mal za osvedčené všetky skutočnosti nevyhnutné pre rozhodnutie a bral na zreteľ proporcionalitu NO (bod 14. odôvodnenia uznesenia) a potrebu bezodkladnosti úpravy pomerov (bod 16. uznesenia). Podľa názoru žalobcu proporcionalita bola súdom zjavne zohľadnená, keď uložil žalovanému dodržiavať povinnosť (zákaz prevádzkovania po 22:00 hod.), ktorá vyplýva z Nariadenia č. 7/2021, teda ho neodkladným opatrením obmedzil iba do takej miery, v ktorej ho obmedzuje VZN č. 7/2021. Žalobca zastával názor, že vydané NO nie je neprimerané povahy a intenzite zásahu do jeho práv. Namietal tvrdenia žalovaného, že nebol náležite zistený ani osvedčený skutkový stav v rozsahu, ktorý by bez dôvodných pochybností viedol k záveru, že práve žalovaný a jeho prevádzka svojou činnosťou spôsobuje hluk nad prípustné hodnoty. Nesúhlasil ani s rozsiahlymi námietkami žalovaného týkajúcimi sa nedostatkov meracích protokolov predložených k návrhu na nariadenie NO, ktoré námietky považoval za nesprávne, irelevantné a nepravdivé. Dôvodil, že merací protokol má minimálne povahu odborného vyjadrenia a môže ho vypracovať len odborne spôsobilá osoba na túto činnosť, ktorej Úrad verejného zdravotníctva SR vydal osvedčenie o odbornej spôsobilosti. Nakoľko žalovaný ani jeho právny zástupca nedisponuje takýmito odbornými vedomosťami v danej oblasti, nemajú oprávnenie vyjadrovať sa k správnosti meracích protokolov a spochybňovať ich závery. K námietkam žalovaného ohľadom Protokolu z mája 2022 sa odvolával na vyjadrenie E. O. O. – odborne spôsobilej osoby, z ktorého vyplýva, že prípustná hodnota „akustického tlaku“ bola prekročená o 428 %, pričom pri tak výraznom prekročení je možné spoľahlivo identifikovať zdroj hluku sluchom a keďže hluk z prevádzky bol tak výrazne prekročený, nebolo potrebné robiť simultánne meranie v prevádzke žalovaného. Z Protokolu z mája 2022 a z vyjadrenia E. O. mal za preukázané, že zdrojom hluku v jeho byte je prevádzka žalovaného, a preto poukaz žalovaného na iné prevádzky v okolí považoval za bezpredmetný. Uviedol, že prevádzka Mecheche sa nachádza na inej ulici bez susedstva s jeho bytom a Protokol máj 2022 vylučuje hluk z prevádzky Café Studio Club, pretože namerané hodnoty jednoznačne preukazujú, že vyšší hluk bol nameraný v pracovni ako v obývačke, ktorá susedí s priestorom prevádzky Café Studio Club. Poprel, že by bol rušený hlukom z hudobnej produkcie prevádzky M. N. a ohradil sa voči nepravdivému tvrdeniu žalovaného, že mal výhrady k hlučnosti zariadenia RDS ART GROUP, ktorá sídli nad prevádzkou M. N.. Tvrdenia žalovaného, ktoré spochybňujú šírenie hluku konštrukčnými prvkami ako to uvádza Protokol máj 2022, považoval za irelevantné. Za neodborné považoval rovnako námietky žalovaného týkajúce sa protokolov vypracovaných spol. VALERON Enviro Consulting, s.r.o. a k týmto námietkam predložil písomné vyjadrenie E. P. N., odborne spôsobilú osobu, ktorý realizoval predmetné merania. Nesúhlasil s nesprávnou argumentáciou žalovaného, že sa naňho nevzťahuje právna úprava Nariadenia č. 7/2021, v zmysle ktorej je prevádzková doba do 22:00 hod., dôvodiac tým, že jeho byt nachádzajúci sa nad prevádzkou žalovaného kompletne kopíruje jej pôdorys a aj zvislá stena ohraničujúca priestor prevádzky s odkazom na znenie § 4 ods. 9 Nariadenia 7/2021 susedí s jeho bytom, keďže je v priamom hraničnom kontakte s jeho bytom. Podľa názoru žalobcu tvorca daného VZN mal v úmysle poskytnúť ochranu nie len užívateľom bytov vedľa prevádzkarne, ale aj priamo nad prevádzkarňou, pričom iný výklad ust. § 2 písm. g) Nariadenia č. 7/2021 by bol diskriminačný a protiústavný. Argumentujúc právom na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právom na ochranu a rešpektovanie obydlia podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd mal za to, že porušenie práva na rešpektovanie obydlia nie je obmedzené len na hmatateľné či fyzické zásahy, ako napr. neoprávnený vstup do obydlia, ale zahŕňa aj tie, ktoré nie sú hmatateľné, či fyzické, akými sú hluk, emisie, pachy a ďalšie formy rušenia (rozsudok ESLP vo veci Morene Gomez proti Španielsku zo dňa 16.11.2004, sťažnosť č. 4143/02, bod 53.) S poukazom na nález sp. zn. III. ÚS 271/2011 a judikatúru Ústavného súdu SR mal za to, že ust. § 2 písm. g) Nariadenia č. 7/2021 je nutné vykladať v súlade so zmyslom a účelom nariadenia ako aj v súlade s Ústavou SR, zákonmi a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorými všeobecný súd, ako ochranca ústavnosti, je výslovne viazaný. V prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie

o súlade právnych predpisov, navrhoval odvolaciemu súdu, aby podal návrh na začatie konania pred Ústavným súdom SR, predmetom ktorého bude posúdenie súladu ust. § 2 písm. g) Nariadenia č. 7/2021 s právnym predpisom vyššej právnej sily a medzinárodnou zmluvou. Na námietku žalovaného, že do dvora ústia len dvere, okná a ventilácia zo skladu uviedol, že z priestorov prevádzky je plynulý prechod k WC pre zákazníkov bez akejkoľvek prekážky, ktorá by oddeľovala priestor, čiže ide o jeden veľký priestor, v ktorom sa nachádza bar, okná, ventilácia a dvere do WC pre zákazníkov. Mal za to, že prevádzka žalovaného jednoznačne spĺňa definičné znaky podľa § 4 ods. 9 v spojení s § 2 písm. g) Nariadenia č. 7/2021. Spochybňoval vykonanie protihlukových opatrení s tým, že ak aj boli zo strany žalovaného vykonané, sú nedostatočné a neúčinné. Poprel tvrdenia žalovaného, že mu neposkytol súčinnosť pri dvoch meraniach hluku, ktoré mal vykonať RÚVZBA, navyše z predloženého dôkazu vyplýva, že merania boli objednané na Úrade verejného zdravotníctva SR a nie na RÚVZBA. K tvrdeniu žalovaného týkajúceho sa sfalšovaného protokolu č. 151062-LAUR, uviedol, že v trestnom konaní bolo preukázané, že protokol bol pozmenený a sfalšovaný a pre účely občianskoprávneho konania sú tieto závery trestného súdu postačujúce. Poukázal na rozhodnutie RÚVZBA č. HŽP/6440/2020 zo dňa 29.6.2022, pripojené k odvolaniu žalovaného, v odôvodnení ktorého je vysvetlené, že bolo preukázané, že prípustná hodnota hluku pre noc je zo strany žalovaného prekračovaná, a to Protokolom máj 2022 a je výslovne uvedené, že tunajší úrad začne na základe aktuálnych výsledkov merania hluku v predmetnej veci voči prevádzkovateľovi zariadenia nové správne konanie vo veci uloženia pokuty za správny delikt na úseku verejného zdravia. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného o neexistencii jeho nároku dôvodiť tým, že v návrhu na nariadenie NO svoj nárok primárne neopiera o ust. § 127 ods. 1 OZ a nežiada, aby súd uložil žalovanému zdržať sa zásahov do výkonu jeho vlastníckeho práva na základe ust. § 127 ods. 1 OZ, čo je zrejme z obsahu návrhu a tiež z petitu, ktorým žiadal, aby bolo žalovanému uložené, aby sa zdržal prevádzkovania prevádzky nad rámeč 22:00 hod., pretože podľa Nariadenia č. 7/2021 patrí do skupiny prevádzkarní podľa § 4 ods. 9 nariadenia a žalovaný uvedené nedodríava, čím zasahuje do jeho práv a jeho práva poškodzuje, čo preukázal meracími protokolmi. Pripomenul, že výpočet žalôb na ochranu vlastníckeho práva nie je zákonom ohraničený, ale na ochranu vlastníckeho práva môžu slúžiť aj iné žaloby, ktoré zákon výslovne neuvádza; vlastník sa môže domáhať ochrany svojho práva aj inou negatívnou žalobou ako podľa ust. § 127 ods. 1 OZ. Súd v konaní neurčuje prevádzkovú dobu prevádzky, len ukladá žalovanému povinnosť dodržiavať Nariadenie č. 7/2021. K tvrdeniu žalovaného o lokalizácii prevádzky v rušnej časti mesta uviedol, že pokiaľ ide o dodržiavanie noriem verejného práva, neplatia rozdielne pravidlá pre jednotlivé lokality. Nariadeným NO sa neobmedzuje prevádzková doba podniku ani neurčuje jeho prevádzková doba, iba sa domáha, aby žalovaný dodržiaval prevádzkovú dobu stanovenú Nariadením č. 7/2021. Žalobca mal za to, že nárok, t.j. právo na ochranu vlastníckeho práva, pokojného užívania majetku a ochranu a rešpektovanie obydlia, je nepochybne daný a existuje. Akcentoval, že bezodkladnosť úpravy pomerov osvedčil meraniami predložením troch meracích protokolov realizovaných v rokoch 2017 až 2022, ktoré preukazujú zásah do jeho práv. Nie je vystavený hluku len trikrát za obdobie 6 rokov, ale počas každého dňa, kedy je prevádzka otvorená. Podotkol, že prevádzka od začiatku nespĺňala podmienky, ktoré vyžaduje zákon o ochrane verejného zdravia a žalovaný podniká protiprávne a nesie podnikateľské riziko, a preto tvrdenia žalovaného o likvidačnom účinku prevádzkovej doby do 22:00 hod., nemôžu byť vykladané jemu na ťarchu. Tvrdil, že žalovaný bez právneho dôvodu dlhodobo zasahuje do práv žalobcu a dlhodobo ich poškodzuje, pričom nevykonal žiadne účinné kroky na odstránenie protiprávneho stavu, rovnako možno konštatovať pasivitu zo strany RÚVZBA, ktorý nie je schopný zabezpečiť efektívnu ochranu práva žalobcu a ponecháva prevádzku otvorenú aj napriek skutočnosti, že je mu známe, že prevádzku povolil na základe sfalšovaného protokolu. V súlade so zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania, žalobca mal za to, že za daných okolností nemožno uprednostniť právo žalovaného na podnikanie, ktoré navyše vykonáva protiprávne, pred právami žalobcu. Napokon nesúhlasil s tvrdením žalovaného o zmatečnosti napadnutého uznesenia, z odôvodnenia ktorého je zrejme, že súd prvej inštancie neuložil žalobcovi podať žalobu vo veci samej, lebo dospel k záveru, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami sporu. Absencia poučenia podľa ust. § 337 ods. 1 CSP nespôsobuje nesprávnosť celého rozhodnutia a nemôže byť na ťarchu žalobcu. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca podaním zo dňa 14.11.2022 (č.l. 232) navrhol vydanie dopĺňacieho uznesenia podľa § 255 CSP, ktorým súd doplní chýbajúci výrok podľa ust. § 337 ods. 1 a 2 CSP o poučenie stranám sporu, že môžu podať žalobu vo veci samej a o právnych následkoch s tým spojených, ktorý v uznesení absentuje.

Súd prvej inštancie uznesením 15C/40/2022-241 zo dňa 21.11.2022 návrh žalobcu na vydanie doplnacieho uznesenia zamietol s odôvodnením, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorého obsah bol totožný s výrokom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, žalobcom podaného dňa 26.9.2022 a žalobcovi neuložil povinnosť podať žalobu vo veci samej, keďže „samotným nariadením neodkladného opatrenia sa docieľi spravodlivé a trvalé usporiadanie pomerov medzi stranami, pričom zdĺhavé sporové konanie by mohlo viesť viac k naštŕbeniu susedských vzťahov medzi stranami“.

Žalovaný reagoval na vyjadrenie žalobcu v odvolacej replike (podanie na č.l. 248 – 253), v ktorej uviedol, že nespochybňuje závery nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 866/2014-42 zo dňa 20.8.2015, avšak súd prvej inštancie dospel k takým skutkovým záverom, ktoré z jeho pohľadu osvedčené neboli. I keď sa v cit. náleze Ústavného súdu SR konštatuje, že rozhodnutie o návrhu na nariadenie NO bude stručnejšie, zároveň pokračuje, že je potrebné trvať na tom, aby hoci kvantitatívne stručnejšie odôvodnenie malo príslušnú kvalitu. V danom prípade súd prvej inštancie nevychádzal z dostatočne objektívne zisteného skutkového stavu veci a rozhodnutie nemá oporu v reáliách konkrétneho prípadu. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že súd bral na zreteľ proporionalitu NO medzi ochranou jeho vlastníckeho práva a právom žalovaného na podnikanie, naopak považoval to jeden z najzásadnejších nedostatkov napádaného uznesenia. Pokiaľ by sa aj pripustil fakt, že jeho prevádzka obťažuje žalobcu nadmerným hlukom a tým zasahuje do jeho pokojného výkonu vlastníckeho práva, proporčné podľa žalovaného by bolo uloženie povinnosti odstrániť zdroj hluku, resp. tento eliminovať. Uznesenie však zachádza výrazne ďalej, kedy žalovanému prikazuje uzavrieť prevádzku po 22:00 hod., a to bez ohľadu na to, či bude alebo nebude zdrojom nadmerného hluku. Ohradil sa proti tvrdeniu žalobcu, že podniká protiprávne zdôrazniac skutočnosť, že jeho štatutár bol oslobodený spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 4T/17/2021 zo dňa 22.2.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť a žiadne iné trestné alebo priestupkové konanie v tejto veci vedené nie je. K nedostatkom meracích protokolov uviedol, že odborne spôsobilé osoby E. O. a E. N., ktoré namietané merania vyhotovovali a nie je možné konštatovať, že svojimi vyjadreniami zhodili ním vytýkané nedostatky meracích protokolov. Z meracích protokolov jednoznačne nevyplýva, že zdrojom hluku je naozaj prevádzka žalovaného. Mal za to, že jednoznačne vyvrátil skutkové zistenie súdu, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal, a to že v okolí bytu žalobcu sa nenachádza žiadna iná prevádzka a predložil dôkazy o opaku. I keď sa žalobca vyjadril, že prevádzka Mecheche sa nachádza úplne inde ako byt žalobcu, v skutočnosti sa jedná o dvojpodlažnú prevádzku, ktorá celou bočnou stenou susedí s bytovým domom žalobcu. Tvrdenie žalobcu, že pri prevádzke Café Studio Club bol nameraný hluk v obývačke bytu, ktorý susedí s prevádzkou nižší ako hluk v pracovni a teda je logické, že hluk pochádza z prevádzky žalovaného, považoval za nedostatočné. Neuveril tvrdeniu žalobcu, že nie je rušený hlukom z prevádzky M. N., ktorá je oproti jeho bytu a v jarných a letných mesiacoch disponuje veľkou vonkajšou terasou. Z Protokolu máj 2022 nie je zrejmé, ako dospel zhotoviteľ merania k záveru, že sa hluk šíri len konštrukčnými prvkami, a nie vzduchom, najmä keď predošlé merania vykonané na podnet žalobcu Mestskou časťou Bratislava prostredníctvom spoločnosti VALERON Enviro Consultin, s.r.o. uvádzali, že do dotknutého priestoru preniká hluk práve vzduchom. V tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie E. N., že zvuk sa v stavbách vždy šíri obidvoma cestami, t.j. vždy je prítomná aj zložka šírenia vzduchom aj zložka šírenia konštrukčnými prvkami. Z uvedeného teda vyplýva, že pri meraniach nebolo možné spoľahlivo rozlíšiť, odkiaľ prevláda šírenie hluku. Nesúhlasil s ústavnoprávnou analýzou Nariadenia č. 7/2021 prezentovanou žalobcom a mal za to, že pokiaľ by zákonodarca žalobcom prezumovaný úmysel mal, upravil by to v Nariadení. Posudzovanie súladu VZN s Ústavou SR považoval vysoko nad rámec potreby dokazovania v prejednávanej veci. Zotrval na svojich tvrdeniach, že nariadením NO nie je možné rozhodnúť o jeho povinnosti uzatvoriť celú prevádzku po určitej dobe, keďže samotné prevádzkovanie podniku ani dĺžka prevádzkovej doby nijak nezasahuje do vlastníckeho práva žalobcu, obmedziť podľa ust. § 127 ods. 1 OZ možno iba také konanie, ktoré do vlastníckeho práva zasahuje. Z uznesenia nevyplýva, že by súd rozhodol na základe toho, že by mal za preukázané, že žalovaný predmetné VZN nedodržiava. Trval na tom, že žalobcov súkromnoprávny nárok nemôže spočívať v údajnom porušení verejnoprávneho predpisu a súd nemá právomoc určovať prevádzkovú dobu žalovaného stanovenú VZN Mestskej časti Bratislava – Staré Mesto. Petit žaloby musí byť negatívny a môže znieť len na zdržanie sa konania, t.j. presne vymedzeného rušenia. Je potrebné odlíšiť imisie od činnosti, s ktorou sú spojené, pretože žalobca nie je rušený sám o sebe touto činnosťou, ale jej následkami. Nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu, že neplatia rozdielne pravidlá pre rozdielne lokality, naopak je nevyhnutné vziať do úvahy skutočnosť, že byt sa nachádza v bytovom dome

v absolútnom centre mesta s množstvom prevádzok. Zotrvál na svojich tvrdeniach o absencii zákonných náležitostí napadnutého rozhodnutia, ktorý mal súd v zmysle § 336 ods. 1 CSP uložiť žalobcovi povinnosť podať v určenej lehote žalobu vo veci samej. Nakoľko v uznesení absentuje akékoľvek odôvodnenie týkajúce sa povahy neodkladného opatrenia, uvedené zakladá jeho nepreskúmateľnosť. Konštatovanie súdu prvej inštancie v uznesení zo dňa 21.11.2022, že zdlhavé sporové konanie by mohlo viesť k naštrbeniu susedských vzťahov medzi stranami, výslovne popiera o.i. právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Záverom zotrval na svojom odvolacom návrhu.

Žalobca v odvolacej duplike vyjadril presvedčenie, že predpoklady pre vydanie neodkladného opatrenia, t.j. atribút potreby bezodkladnosti úpravy pomerov a tiež dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, náležite osvedčil aj preukázal. Zotrvál na svojich tvrdeniach o proporcionalite NO, ktoré v žiadnom prípade neprímerane nezasahuje/neobmedzuje právo žalovaného na podnikanie, nakoľko mu neukladá žiadnu špeciálnu povinnosť, ale len takú povinnosť, ktorá vyplýva z Nariadenia č. 7/2021 a ktorú žalovaný nedodržiava a porušuje. Zotrvál aj na názore, že žalovaný prevádzkuje prevádzku od počiatku protiprávne, pretože podkladom k uvedeniu priestorov do prevádzky je falošný dokument – protokol s označením 151062-LAUR z objektivizácie hluku zo dňa 16.5.2016 a je absolútne irelevantné, že štatutár žalovaného bol spod obžaloby oslobodený. Trval na tom, že meracie protokoly nemajú žiadne nedostatky a pre objasnenie žalovaným vytykaných pripomienok k meracím protokolom zabezpečil vyjadrenie odborne spôsobilých osôb. To, že pôvodom hluku je prevádzka žalovaného, bolo preukázané viacerými nezávislými odbornými meraniami a doplňujúcimi vyjadreniami odborne spôsobilých osôb. V súvislosti s Nariadením č. 7/2021 žalovaný nijako nepoprel, že prevádzka má okná, ventilátory a dvere ústiace do dvora bytového domu a mal za to, že okrem toho prevádzka spĺňa aj definičný znak prevádzky v zmysle § 4 ods. 9 Nariadenia č. 7/2021 a to ten, že obvodová stena prevádzky susedí s bytom žalobcu. Poprel tvrdenie žalovaného, že expozícia hluku je vyššia pri bytoch, ktoré susedia s prevádzkarňami zvislou stenou ako pri bytoch nad a pod prevádzkarňou. Nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného, že nijako nezasahuje do jeho vlastníckeho práva, že nie je možné zatvoriť prevádzku po 22:00 hod a že súd nemá právomoc rozhodnúť v tejto veci, keďže kontrola dodržiavania Nariadenia č. 7/2021 spadá do právomoci mestskej časti Bratislava – Staré Mesto. Mal za nepochybné, že Nariadenie č. 7/2021 poskytuje ochranu vlastníkom bytov, ktoré sú v bezprostrednom priamom alebo nepriamom susedstve s prevádzkarňami, preto nesporné je daná aktívna vecná legitímácia oprávneného domáhať sa ochrany svojich práv na nezávislom súde, aby uložil povinnému konať spôsobom, ktorý nie je protiprávny. Odvolávajúc sa na čl. 1 CSP odvodil právomoc súdu rozhodnúť o tejto veci, nakoľko kontrola dodržiavania Nariadenia č. 7/2021 mestskou časťou a právomoc mestskej časti ukladať pokuty (§ 6 nariadenia) neznamená vylúčenie súdnej právomoci. Priorizovaným orgánom ochrany práva je súd, disponujúci ústavnoprávnymi atribútmi nezávislosti a nestrannosti a ochrana porušených alebo ohrozených subjektívnych práv podľa generálnej klauzuly spadá pod kompetenčnú ingerenciu súdu. Neexistuje žiadne zákonné splnomocnenie vo vzťahu k mestskej časti, ktoré by vylučovalo právomoc súdu rozhodnúť v tejto veci. Spor medzi žalobcom a žalovaným totiž nie je sporom o určenie prevádzkovej doby, ako zavádzajúco tvrdí žalovaný, ale je sporom o ochranu porušeného subjektívneho práva žalobou na plnenie povinnosti (spočívajúcej v zdržaní sa určitého konania). V opačnom prípade by došlo k odopretiu spravodlivosti, čo je v právnom štáte neprípustné (Števec, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha: C.H. Beck, 2016, s. 20). Namietal, že skutočnosť, že býva v centre mesta nijako neoprávňuje žalovaného sústavne porušovať zákonné povinnosti a prekračovať maximálne povolené hlukové normy o 482%. V byte býva od r. 2006 a odvtedy sa v dotknutom priestore vystriedalo viacero prevádzkárňí, pričom so žiadnou nebol problém nadmerného hluku. Mal za to, že napadnuté uznesenie nie je nepreskúmateľné, pričom o neuložení žalobnej povinnosti súd osobitne nerozhoduje. Z absencie tohto výroku bez ďalšieho vyplýva, že súd uloženie povinnosti podať žalobu vo veci samej nepovažoval za opodstatnené. Absencia poučenia podľa § 337 ods. 1 CSP nespôsobuje nesprávnosť celého výroku, ktorým súd návrhu žalobcu vyhovel. V závere zotrval na svojom odvolacom návrhu.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, preskúmal napadnuté uznesenie a predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania

v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je zákonné, náležite odôvodnené a vecne správne, preto odvolanie žalovaného posúdil odvolací súd ako dôvodné a podľa ust. § 388 CSP napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

Žalovaný vymedzením odvolacích dôvodov a svojou odvolacou argumentáciou a námietkami v odvolaní nastolil predmetom odvolacieho prieskumu posúdenie správnosti procesného postupu súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorého malo byť porušené právo odvolateľa na spravodlivý proces, a vytýkal súdu aj správnosť skutkových záverov a spôsobu právneho posúdenia otázky splnenia zákonných predpokladov pre navrhovanú bezodkladnú úpravu pomerov strán uložením povinnosti žalovanému zdržať sa zásahov do výkonu vlastníckeho práva žalobcu tým, že nebude prevádzkovať prevádzku nachádzajúcu sa v nebytových priestoroch bytového domu na ul. Laurinskej 11 v Bratislave nad rámec prevádzkovej doby 22:00 hod.

Podľa ust. § 324 ods. 1 a 3 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie. Neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa ust. § 325 ods. 2 písm. c), d) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami alebo niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

Podľa § 336 ods. 1 CSP ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami.

Podľa § 337 ods. 1 CSP ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania a ak navrhovateľovi povinnosť podľa § 336 ods. 1 neuloží, poučí strany, ktorým sa neodkladným opatrením ukladá určitá povinnosť, že môžu podať žalobu vo veci samej a o právnych následkoch s tým spojených. Lehotu na podanie žaloby súd neurčuje.

Podľa § 326 ods. 1 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

Právne pomery a ich relevanciu posudzuje súd vždy podľa stavu v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP).

Z cit. zák. ustanovení vyplýva, že neodkladným opatrením, bez ohľadu na to, či je nariadené pred začatím konania, v jeho priebehu alebo po jeho skončení, sa upravujú pomery strán, pokiaľ je to bezodkladne potrebné a/alebo existuje obava, že exekúcia bude ohrozená. Týmto predpokladom zodpovedá požiadavka osobitných náležitostí návrhu na nariadenie NO, v ktorom podľa zákonného vymedzenia musí navrhovateľ opísať rozhodujúce skutočnosti, odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená. Z povahy veci vyplýva, že zjavne neodôvodnenému alebo neexistujúcemu nároku nemožno poskytnúť ochranu prostredníctvom NO, a preto v návrhu musí

navrhovateľ opísať tiež skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Zákonná požiadavka hodnoverného osvedčenia dôvodnosti a trvania chráneného nároku oproti potrebe (len) osvedčenia ostatných právne významných skutočností vychádza z predpokladu, že dôvodnosť nároku vo veci samej je navrhovateľ spôsobilý osvedčiť jednoduchšie a hodnovernejšie ako potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo ohrozenie exekúcie. Z toho je možné vyvodiť, že súd nemôže nariadiť NO, ak sa mu na základe predbežného právneho posúdenia nárok vo veci samej javí ako nedôvodný. Predbežná ochrana nedôvodného nároku by bola v rozpore s podstatou a účelom neodkladného opatrenia. Hodnoverné osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku predpokladá jasné, určité a zrozumiteľné skutkové tvrdenia navrhovateľa, predloženie dostupných listinných dôkazov a kvalifikovanú právnu argumentáciu, z ktorých možno vyvodiť záver o vysokej pravdepodobnosti, že chránený nárok je dôvodný a trvá. Alebo inak povedané, hodnoverné osvedčenie nároku vo veci samej musí na strane súdu viesť k záveru, že miera pravdepodobnosti vyhovenia žalobe je v danom štádiu konania vyššia než pravdepodobnosť jej zamietnutia (Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, C.H.Beck, 2016, s. 1108). Procesný inštitút neodkladného opatrenia umožňuje operatívne upraviť pomery strán za predpokladu, že takýto zásah sa javí byť ako nevyhnutný, nakoľko existujú konkrétne okolnosti prípadu, ktoré poukazujú na naliehavosť a nutnosť takého zásahu. Neodkladné opatrenie bude spravidla opodstatnené, ak navrhovateľovi hrozí vznik alebo rozšírenie škody alebo inej ujmy, dochádza k porušovaniu alebo ohrozovaniu jeho práv a oprávnených záujmov, príp. hrozí zhoršenie jeho právnej pozície do takej miery, že sa mu viac neoplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu (pozri Števček, M. a kolektív: Civilný sporový poriadok. Komentár, vyd. C. H. Beck v Prahe, 2016, s. 1093).

Pretože pri nariaďovaní samotného neodkladného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti, z tohto dôvodu súd nemusí dodržať formálny postup určený na dokazovanie a zisťovať všetky relevantné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia (vo veci samej), ale rozhoduje spravidla len na základe listín predložených navrhovateľom NO. Navrhovateľ musí v návrhu náležitým spôsobom opísať rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje opodstatnenosť a neodkladnosť návrhu, relevantné skutkové tvrdenia je povinný hodnoverne osvedčiť a vecnou argumentáciou musí presvedčiť súd o potrebe nariadiť NO v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický. Splnenie tejto obsahovej náležitosti predstavuje základnú argumentačnú líniu navrhovateľa, ktorý sa nariadenia NO domáha.

Pred nariadením NO zároveň musí súd zvažovať, či v dôsledku nariadenia NO sa nevytvorí nezvratný (nenapraviteľný) stav v právnych vzťahoch medzi stranami sporu a či zásah do práv dotknutej strany je primeraný žalobcom osvedčenému porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov (zásada primeranosti). Z uvedenej zásady vyplýva, že neodkladným opatrením možno žalovaného obmedziť len v takej miere, aby splnilo svoj účel a jeho účinky nezasahovali neprimerane do jeho práv a právnych vzťahov strán sporu. Neodkladné opatrenie nesmie stranu, proti ktorej smeruje, obmedziť nad mieru nevyhnutnú a primeranú veci, nesmie ju neprimerane obmedzovať v ekonomickej činnosti alebo narušiť jej činnosť nevyhnutnú pre plnenie povinností voči tretím osobám, resp. poskytovať navrhovateľovi neprimeranú výhodu.

Odvolaací súd po preskúmaní skutkových a právnych dôvodov návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a vecnej správnosti napadnutého uznesenia z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri posudzovaní naplnenia procesných predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia síce použil správne ustanovenia § 324 a nasl. CSP, ktoré právne normy však mylne interpretoval, nesprávnym spôsobom ich aplikoval na posudzovanú vec, v skutkových okolnostiach vyvodil nezodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach strán a nesprávny záver o splnení zákonných predpokladov pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia.

Žalobca v podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia deklaruje potrebnosť požadovanej neodkladnej ochrany pred rušivými zásahmi zo strany žalovaného do svojho vlastníckeho a užívacieho práva k bytu a súkromia v podobe neprípustného obťažujúceho hluku pochádzajúceho z prevádzky baru nachádzajúcej sa v nebytových priestoroch bytového domu priamo pod bytom žalobcu, podľa

formulácie petitu navrhovaného NO (ktorým je súd viazaný) však nárok smeruje v podstate k úplnému zákazu prevádzkovej činnosti žalovaného v povolenej prevádzke podniku po 22:00 hodine, t.j. bez konkretizácie, akej rušivej činnosti sa má zákaz týkať, resp. akých neoprávnených zásahov je žalovaný povinný sa zdržať, pričom uplatnený nárok žalobca skutkovo odôvodňuje o.i. na podklade argumentácie, že prevádzková činnosť žalovaného je vykonávaná v rozpore s platnými právnymi predpismi a VZN mesta č. 7/2021. Z obsahu spisu je pritom zrejmé, že žalobcom napádaný výkon podnikateľskej činnosti žalovaného v predmetnej prevádzke baru sa opiera o riadne povolenie (súhlas s uvedením priestorov baru do prevádzky) vydané príslušným orgánom Regionálnym úradom verejného zdravotníctva Bratislava, hlavné mesto so sídlom v Bratislave, jeho právoplatným rozhodnutím č. HV/10147/2016 zo dňa 20.10.2016, ktoré doposiaľ nebolo zrušené ani zmenené (žalobca to v návrhu ani netvrdil). Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na odôvodnenie cit. rozhodnutia (v spise na č.l. 16 – 17), v ktorom sa okrem iného konštatuje, že v prevádzke sú vytvorené podmienky v zmysle ust. § 26 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v znení neskorších predpisov, tiež v zmysle vyhl. MZ SR č. 549/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí v znení neskorších predpisov. Za tejto situácie bolo potrebné v tomto konaní prejudiciálne vychádzať z cit. právoplatného rozhodnutia príslušného orgánu verejnej moci (§ 194 CSP) a prevádzkovanie baru zo strany žalovaného po 22:00 hod. považovať za oprávnené a v súlade s právnymi predpismi, samozrejme za predpokladu výkonu prevádzkovej činnosti v súlade s podmienkami upravenými schváleným prevádzkovým poriadkom podniku. Žalobcom tvrdené skutočnosti a ním predložené listinné dôkazy (protokoly o meraniach hladiny hluku v byte žalobcu), podľa úvahy odvolacieho súdu by prípadne mohli odôvodňovať zmenu vydaného administratívneho rozhodnutia o povolení prevádzky baru v správnom konaní, neodôvodňujú (neosvedčujú) však potrebnosť bezodkladnej úpravy pomerov neodkladným opatrením formou uloženia (absolútneho) zákazu výkonu prevádzkovej činnosti žalovaného v prevádzke baru v čase po 22:00 hod. V prípade, ak žalovaný pri prevádzkovaní baru nedodržiava príslušným orgánom schválené podmienky alebo prevádzkovú dobu upravenú VZN mestskej časti č. 7/2021, prípadne ak sa v trestnom konaní preukázalo, že cit. rozhodnutie RÚVZBA bolo vydané na podklade sfaľovaných dokumentov (pozmienených meracích protokolov), prípadne ak žalovaný doposiaľ nevykonával účinné protihlukové opatrenia na zabránenie prieniku nadmernej hlučnosti z technologických zariadení a činnosti v prevádzke v zmysle rozhodnutia RÚVZBA č. HŽP/933/2020 zo dňa 17.4.2020 o uložení pokynu podľa § 6 ods. 3 písm. j) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane verejného zdravia a § 46 a § 47 Správneho poriadku, nápravu tvrdeného protiprávneho stavu či prípadných nedostatkov administratívneho konania podľa názoru odvolacieho súdu je možné dosiahnuť iba zákonnými inštitútmi v príslušnom správnom konaní, a nie prostredníctvom neodkladného opatrenia v civilnom súdnom konaní, ktorým nemožno žalovanému zakázať prevádzkovanie podniku a ani ho v tejto podnikateľskej činnosti časovo limitovať (obmedziť čas prevádzky služieb) v rámci povolenej prevádzkovej doby, pretože rozhodovanie o týchto otázkach nepatrí do právomoci súdu.

Pokiaľ žalobca v podanom návrhu argumentuje tým, že nadmerným hlukom z prevádzky baru susediacej s jeho bytom dochádza k neoprávnenému zásahu do výkonu jeho vlastníckeho práva a práva na súkromie zo strany žalovaného, je potrebné uviesť, že táto ochrana predstavuje právny nárok v režime ust. § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom v zásade nie je vylúčená ani v takom prípade, ak obťažovanie imisiami bude vychádzať z povolenej činnosti. Vo všeobecnosti pritom platí, že ak sa výkon vlastníckeho práva opiera o úradné povolenie a žalovaný neprekročí medze tohto povolenia, je treba výkon vlastníckeho práva považovať za oprávnený (porov. R 65/1972, tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 2945/2011 zo dňa 19.6.2013). Ust. § 127 ods. 1 prvá veta OZ (podľa ktorého vlastník veci sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv) je svojím obsahom generálnou klauzulou, ktorá ukladá vlastníčkovi, prípadne inej oprávnenej osobe, ktorá vykonáva práva inak patriace vlastníčkovi, pri výkone svojich práv zdržať sa akejkoľvek činnosti, ktorou by: 1/ nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo 2/ vážne ohrozoval výkon práv iného. V zmysle záverov ustálenej právnej praxe žalobca sa však ochrany svojho vlastníctva proti rušivým zásahom žalobou podľa ust. § 127 ods. 1 OZ nemôže domáhať uloženia povinnosti žalovanému vykonať konkrétnu činnosť (t.j. aby niečo pozitívne konal, napr. odstránil, premiestnil alebo upravil určitým spôsobom predmet svojho vlastníctva); takej žalobe nemožno vyhovieť a výrokom rozsudku nemožno určiť, aké konkrétne opatrenia má žalovaný vykonať. Žalobou o zdržanie sa zásahov do práv vlastníka veci (tzv. zapieracia žaloba) sa žiada, aby súd zakázal žalovanému neoprávnené rušenie vlastníka vo výkone jeho vlastníckeho práva, čomu treba klásť na

roveň uloženie povinnosti žalovanému, aby sa zdržal neoprávneného rušenia konkrétnou obťažujúcou činnosťou a bude na vlastníkov či inej oprávnenej osobe, aby si sám zvolil opatrenia, ktorými zamedzí ďalšiemu obťažovaniu suseda, príp. ohrozovaniu výkonu jeho práv. Rozsudok ukladajúci povinnosť niečoho sa zdržať má ten význam, že oprávnená osoba môže proti každému rušeniu rovnakého druhu navrhnúť výkon takého súdneho rozhodnutia – exekúciu, v rámci ktorej sa bude skúmať primeranosť žalovaným uskutočnených opatrení (pozri správa Najvyššieho súdu SSR z 23.5.1985, Pls. 1/85 publikovaná v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk č. 6/1985 por. č. 37, tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20Cdo 1960/2009).

V danom prípade žalobcom navrhovaná povinnosť „zdržať sa zásahov do výkonu vlastníckeho práva žalobcu tým, že žalovaný nebude prevádzkovať prevádzku nad rámec prevádzkovej doby 10:00 hod.“, nesmeruje proti konkrétnemu rušivému zásahu, resp. obťažujúcej imisii (ktorou je nadmerný hluk, a nie samotná prevádzka baru), takto formulovaný petit návrhu nereflektuje nárok v zmysle ust. § 127 ods. 1 OZ ani požiadavky rozhodovacej praxe na formuláciu žalobného návrhu, a napokon plne nezodpovedá ani skutkovým okolnostiam žalobného deja opísaného v návrhu, z ktorých žalobca vyvodzuje ohrozenie alebo porušenie svojho subjektívneho práva. Je potrebné súhlasiť s názorom žalovaného, že nariadené neodkladné opatrenie, ktorým mu súd prvej inštancie zakázal prevádzkovať podnik po 22:00 hodine, a nie iba nerušiť žalobcu nadmerným hlukom, neprimerane zasahuje do jeho práv a výrazne ho obmedzuje v samotnom výkone jeho podnikateľskej činnosti, pričom v tomto smere súd prvej inštancie pri rozhodovaní absolútne nezohľadnil zásadu proporcionality ako jeden zo základných predpokladov pre nariadenie NO. Navrhovaná neodkladná úprava pomerov aj podľa názoru odvolacieho súdu presahuje rozsah nevyhnutne potrebnej miery obmedzenia práv žalovaného, nezohľadňuje jeho oprávnené záujmy a v žiadnom prípade ju nemožno považovať za primeranú vo vzťahu k povahe zásahu a tvrdenému porušeniu práv na strane žalobcu v súlade so zásadou proporcionality. Z týchto dôvodov návrhu žalobcu nebolo možné vyhovieť pre prekročenie medzi určených zákonnými predpokladmi pre nariadenie neodkladného opatrenia a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie, ako vecne nesprávne muselo byť odvolacím súdom podľa ust. § 388 CSP zmenené a odvolací súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný zamietol.

Podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Nakoľko toto uznesenie má povahu konečného rozhodnutia, v súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodol tiež o trovách celého konania a podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1, 2 CSP priznal procesne úspešnému žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa

rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.